Arhitectul Toma Marinescu (1902–?)

Formare și începuturile carierei

Toma Marinescu s-a născut la 16 martie 1902, în Corabia, județul Olt. A urmat cursurile Școlii Superioare de Arhitectură din București, pe care le-a absolvit în 1930, făcând parte din generația de arhitecți care au marcat tranziția de la eclectismul interbelic la modernismul funcționalist. Activitatea sa profesională se desfășoară în principal la București, într-un context urban în plină expansiune, dominat de construcția imobilelor de locuințe urbane și de apariția caselor-bloc.
În anii ’30, Toma Marinescu se afirmă printr-o serie de lucrări de arhitectură rezidențială și urbană, având o amprentă estetică discret modernistă, echilibrată, cu detalii de inspirație art-deco. Se remarcă prin rigoarea proporțiilor și prin integrarea armonioasă a volumelor în țesutul existent al Capitalei.

Profil profesional și orientare stilistică

Arhitectul face parte din generația care a definit modernismul românesc matur — o sinteză între raționalismul occidental și specificul local. Proiectele sale reflectă o preocupare pentru claritatea volumului, echilibrul compozițional și utilizarea moderată a elementelor decorative. Prin colaborările sale și prin stilul lucrărilor, Toma Marinescu aparține filonului de arhitecți formați la școala lui Duiliu Marcu și Petre Antonescu, care au știut să asimileze modernitatea fără a rupe legătura cu tradiția.

Lucrări cunoscute

- **Casa Calendarului** – Strada Domnița Anastasia 10, București (1931–1933). Proiectată împreună cu arhitectul Ion D. Enescu, această lucrare este una dintre cele mai expresive creații moderniste interbelice din București. Clădirea îmbină claritatea geometrică a volumelor cu detalii art-deco și o expresie monumentală controlată, devenind un reper al arhitecturii urbane din zona Cișmigiului.
- **Casa „Maria și Colonel Rădulescu”** – Strada Visarion 18, București (circa 1938). Clădire de locuințe de scară mică, caracteristică tipologiei „casei-bloc” interbelice, cu o fațadă tratată sobru, ritmată de goluri verticale și ferestre ample. Este una dintre lucrările care ilustrează preocuparea lui Marinescu pentru echilibrul între funcționalitate și expresivitate urbană.
- **Imobil de locuințe, Strada Pictor Ștefan Luchian 7, București** (sfârșitul anilor ’30). Proiectul continuă linia modernistă a arhitectului, prin volumetrie clară, colțuri rotunjite și o compoziție de ferestre continue, semn al maturizării limbajului funcționalist. Amplasarea în apropierea Pieței Rosetti plasează această lucrare într-un context urban reprezentativ al arhitecturii interbelice târzii.

Stil și semnificație

Arhitectura lui Toma Marinescu exprimă modernismul „bine temperat”: o estetică a proporției, a rigoarei și a detaliului controlat. Casele și imobilele sale se înscriu în linia arhitecturii urbane raționaliste, fără excese formale, dar cu o subtilă atenție pentru compoziție și ornamentație minimală. În „Casa Calendarului”, de pildă, proporțiile și decupajele volumetrice sunt riguros ordonate, iar la Visarion 18 și Pictor Ștefan Luchian 7 apare tendința către o arhitectură de tip european, curată, funcțională, adaptată locuirii moderne.
Deși opera sa nu este amplu documentată, lucrările cunoscute îl plasează printre arhitecții care au contribuit la definirea peisajului urban al Bucureștiului interbelic. Prin proiectele sale, Toma Marinescu a demonstrat o înțelegere profundă a principiilor modernismului românesc, reușind să armonizeze eleganța proporțiilor cu funcționalitatea și sobrietatea materialelor.

Moștenirea profesională

Lipsa unei monografii dedicate face ca figura lui Toma Marinescu să rămână insuficient valorificată, însă clădirile semnate de el păstrează o identitate clară și o coerență de stil. Lucrările sale din București – Domnița Anastasia, Visarion 18 și Pictor Ștefan Luchian 7 – sunt exemple relevante ale arhitecturii rezidențiale moderne de calitate, construite într-o perioadă de efervescență culturală și urbană.
Prin eleganța proporțiilor și claritatea volumelor, Toma Marinescu rămâne un reprezentant autentic al arhitecturii moderniste românești din anii ’30, un autor discret, dar esențial în peisajul arhitectural al Capitalei.